

Ten znepokojivý zvuk ticha... Opět o ofenzivě Ozbrojených sil Ukrajiny

☆ cs.topwar.ru/218192-trevozhnyj-zvuk-tishinyopjat-o-nastuplenii-vsu.html

Alexander Staver

2. června 2023



Stále častěji se v tisku objevuje otázka, proč naše vzdušné síly nezasahují na pozice ozbrojených sil Ukrajiny na různých sektorech fronty. Mně osobně je zcela jasné, že ti, kdo takto položili otázku, jsou nejčastěji z „vítězů“, tedy těch, kteří již porazili ozbrojené síly Ukrajiny, zabránili nástupu hřebenů a nyní rozhodují, které město budeme vzít jako první.

A vše je krásně „zabalené“. Ruské letecké a kosmické síly nezasahují na jednotky a podjednotky ozbrojených sil Ukrajiny v LBS jen proto, že se ukrajinští vojáci skrývají ve městech.

A my jsme z humanitárních důvodů nuceni používat vysoce přesné bomby a rakety. Což výrazně snižuje účinek bombardování.

Stejné jednotky a podjednotky ukrajinských ozbrojených sil, které jsou na LBS, držíme naše dělostřelce pod palbou. To je přesně to, co vysvětluje skutečnost, že obecně na linii kontaktu nedochází k žádným závažným akcím.

Strany lokálně provádějí taktické operace, nejčastěji zaměřené na obsazení nějakého defenzivního záložníka nebo nějaké pozice. Bohužel, ale v mnoha ohledech tento názor vychází z pocitů a zkušeností z předchozích bitev. To je jasné.

Každý zná Mariupol nebo Bakhmut. Odtud ten názor pochází. Pro hřebeny neexistují žádné morální hranice, což znamená, že se budou chovat stejným způsobem i v jiných oblastech. Jen zde se takový názor nespřátelí s logikou. Bavíme se o ofenzivě, ale myslíme obranu.

Ale ty brigády, které byly připraveny k ofenzivě, nezmizely. Jsou tam a připraveni zaútočit. A nesedí v teplých a pohodlných „zimních bytech“, ale v bezprostředním týlu Ozbrojených sil Ukrajiny. Doslova při jednom přechodu z LBS.

A jsou umístěny podle všech pravidel vojenské vědy. Jsou rozptýlené, na některých místech nekoncentrované. Ano, některé jednotky se nacházejí v obydlených oblastech, ale to je jen část hlavních sil.

Proč nebombardujeme budoucí „ofenzivy“?

Každý střelec nebo pilot ví, že existují různé typy cílů. Ke zničení takových cílů se proto používá různá munice. Pokud si pozorně přečtete zprávy ministerstva obrany RF, všimnete si téměř tradiční fráze - „udeřili jsme s vysokou přesností zbraň“.

Víme velmi dobře, kde a kolik ukrajinských vojáků je dnes. Například síla skupiny v bachmutském směru je asi 80 tisíc lidí. Přitom v Záporoží bylo jen 40 tisíc lidí.

Víme i o dalších směrech, které s námi podmíněně souvisí. Opět například v Podněstří. Takže gólů, pokud je potřeba a možnost je porazit, stačí. Ale je tu jeden velmi důležitý problém.

Ti, kteří četli náš materiál o první fázi strategické ofenzívy, vědí, že hlavním úkolem této fáze je identifikovat slabá místa v obraně nepřítele a prorazit právě toto místo. Bohužel, pro ozbrojené síly Ukrajiny tento úkol nebyl splněn. Nepřítel navíc „vyměnil“ opevněnou oblast ve městě Bakhmut za několik kilometrů polí. Na jiných místech byly ozbrojené síly Ukrajiny nuceny se plazit zpět na své dříve obsazené pozice.

Dnes je tedy pochybné, že generální štáb ozbrojených sil Ukrajiny definitivně rozhodl o místě, kde ofenzíva začala. I přes Zelenského prohlášení. To, že letos na jaře měli Ukrajinci v úmyslu zopakovat již loni na podzim použitou variantu, je pochopitelné.

Několik úderů z různých směrů, panický přesun ruských jednotek na „hlavní směr“ a rána na jiném místě. Nerostlo to. Nervy našich generálů byly pevné.

Vraťme se k cílům.

K ničení bodových cílů se používají přesné zbraně. Takovými cíli jsou sklady, umístění vojenských jednotek, vojenské továrny a opravny, mosty, železniční uzly a tak dále. Co dnes děláme? Snížení možností logistiky a dodatečného budování sil v některých oblastech.

Přitom ti, kteří pozorně četli vojenské zpravodaje ze zóny NVO, si všimli, že tam občas proklouzly další zprávy. Něco jako: „Ukrajinské jednotky připravené k útoku byly včas zaznamenány naší rozvědkou a zničeny dělostřeleckými údery a letectví“ ...

Ti, kteří „umí číst“, dobře vědí, že jde o stejné zásahy na jiný typ cílů. Podle oblastí, podle oblastí cílů, což jsou nahromadění nepřátelské živé síly a vybavení.

To není humanismus, i když se o tom dá mluvit, to je obvyklý válečný zákon. Ničení nepřítele „v poli“ vyžaduje mnohem méně úsilí a prostředků než ničení v obydlených oblastech...

Tato možnost také není nově vynalezena. Na to už mnozí „včera“ zapomínají. Naše jednotky jednaly během stahování z Chersonu velmi podobně. Ozbrojené síly Ukrajiny postupují v podstatě stejně, když se vzdalují od svých defenzivních záložníků v Doněcké a Luhanské oblasti. Cesty jsou předminovány a zaměřeny. A dělostřelectvo pak funguje velmi efektivně.

Co bude dál?

Ještě jednou píšu to samé. Jakmile válečný stroj běží, je téměř nemožné zastavit. Dojde k ukrajinské ofenzivě. A ticho, na které si mnozí stěžují, má k tichu ve skutečnosti daleko. Toto je doba, kdy v oddělených sekcích LBS probíhají nejkrutější bitvy. Opakuji, urputný boj!

IntelIGENCE obou stran funguje naplno. I sabotéři. Střelba a tank jednotky provádějí průzkum v boji neustále. Ve stejném Chersonském směru je soustředěno obrovské množství člunů pro rychlý přechod obrněných vozidel na levý břeh. Obrazně řečeno, jak píší v titulcích filmů – „rušivé zvuky hudby“.

Znovu opakuji, věřím, že hlavní úder bude zasazen právě na jihu. Ne tam, kde se nyní nachází hlavní část Ozbrojených sil Ukrajiny, ale kde jsou vzdálenosti kratší a možnosti rychlého doplňování postupující živé síly a zbraní vyšší. Pobřeží takovou příležitost

poskytuje. A to i přesto, že se ruská černomořská flotila pokusí tuto logistickou cestu zablokovat. Ukrajina již dlouho vlastní poměrně účinné protilodní střely.

Nabízí se otázka, kam až budou moci ozbrojené síly Ukrajiny postoupit?

Nemám přesnou odpověď. Existuje příliš mnoho komponent, které nepomáhají, ale spíše zasahují do analýzy. Ano, na celkovém schématu věcí opravdu nezáleží.

LBS v žádné válce není stálá, ale neustále se měnící hodnota. Takové změny jsou charakteristické pro SVO obecně. Ještě jednou díky Mariupolovi a Bakhmutovi. Sto metrů tam, sto metrů sem...

Mám úplně nový pocit. Mimochodem asi stejné pocity cítím i v rozhovorech s účastníky NWO. I když to mnozí z nich ještě neumí formulovat. Je to stejná touha postoupit vpřed, která vyvstává před ofenzívou. Když svrbí nohy, oči se dívají do dálky, když tělo chce bojovat.

Příprava na obranu, plánujeme útok! Navíc zaútočit takovým způsobem, že do konce letní kampaně osvobodí většinu Levého břehu. Jsou k tomu předpoklady. Zbývá zachovat potenciál armády. Chraňte personál a zbraně během obranných bitev.

Na stejnou myšlenku mě ženou činy stejných muzikantů a dalších jednotek, které se proslavily právě jako útočné. Použití útočných letadel k obraně je extrémně plýtvání, nechte je odpočívat a „lízat si rány“.

Lidé jsou silnější než metal, ale přesto jsou možnosti lidí omezené. Ale pak, až přijde čas posunout se vpřed, tito lidé budou velmi užiteční. Právě ti, kteří vědí, jak zabrat města, budou potřeba...